

KÖNYVEK A KORSZAKRÓL

Ideológiai ellenfelei, sőt politikai ellenségei az elmúlt bő évtizedben számos elnevezéssel, pontosabban *Kampfbegriff*el írták le a Magyarországon 2010 tavasza óta tartó kormányzást. E fogalmak többnyire minősítő jelzők (ill. *democracy*, féldemokrácia, hibrid rezsim, maffiaállam, versengő autokrácia stb.), amelyek vajmi keveset mondanak el ennek tartalmáról, politikai összefüggéséről és működésmódjáról, hiszen a céljuk nem is ez. Bármilyen közvetlen politikai vagy közvetett politológiai értékelés is szülessen, akár kifejezetten ellenséges szándékból is, az immár tagadhatatlan: Orbán Viktor több mint 11 éve egyhuzamban történő kormányzása már csak *egybefüggő* időtartama miatt is olyan jelentőséggel bír, hogy vele kapcsolatban nemcsak egy meghatározott politikai rendszert azonosíthatunk, hanem egy politikai korszakot is. 2010 óta ugyanis egyfelől befejeződött a rendszerváltoztatás folyamata, vagyis pont került a „rendszerváltás rendszerének” (Tellér Gyula) végére, ezzel pedig meghaladtuk a húsz évig tartó posztkommunizmust (1990–2010), másfelől nyomban egy új politikai rendszer is született, amely jó eséllyel rendelkezik ahhoz, hogy korszakos jelentőségű legyen. Sokak szerint már most is az. Az utóbbi vélekedést osztó négy könyvet mutatunk be a következőkben.

G. FODOR GÁBOR: AZ ORBÁN-SZABÁLY (2021)

Csak egy újabb nap a Fidesz-diktatúrában, ahol az autoriter Orbán Viktor miniszterelnök arra használta fel az egész világot feje tetejére állító koronavírus-járványt, hogy még inkább bebiztosítsa a hatalmát, ezzel pedig egyenesen diktátorrá nevezze ki magát – halljuk folyvást, évek óta. Sőt mi több: egy Magyarországon élő és rettegő történész szerint Orbán Viktor egyenesen a diktatúra új típusát alakította ki! A nemzetközi sajtó – és velük csatasorban a buborékba szorult nyugati elit és a magyarországi posztkommunista elit – nap mint nap ilyen és ehhez hasonló írásokat jelentet meg az egykoron szebb napokat látott sajtótermékeiben. Tizenegy év után pedig világosan látszik, hogy ezen aktorok – kiegészülve Soros Györggyel és nemzetközi hálózatával – nem is tudják, de nem is akarják megérteni a magyar kormányfő politikáját. Pedig már legalább 2400 éve fogalmazta meg túpontosan Szun-ce, hogy „ha sem az ellenséget, sem magunkat nem ismerjük, akkor minden egyes csatában feltétlenül végveszély fenyeget bennünket”.

A XXI. Század Intézet *Új Idők* címmel indított könyvsorozatot, melynek egyértelmű célja, hogy „hazai szerzők gondolatainak közrebocsátásával járuljon hozzá a magyar politikai gondolkodás megújításához”. A sorozatnak keresve sem találhattak volna izgalmasabb nyitányt, mint G. Fodor Gábor (XXI. Század Intézet) *Az Orbán-szabály. Tíz fejezet az Orbán-korszak első tíz évéről* című (Közép- és Kelet-európai Történelem és Társadalom Kutatásáért Közalapítvány, 2021), majd’ négyszáz oldalas kötetét; aminek bemutatóján nem véletlenül fogalmazott úgy Stumpf István korábbi alkotmánybíró, az első Orbán-kormány kancelláriaminisztere, hogy ha ezt alaposan elolvasná az ellenzék, akkor az Orbán-rejtélyt is megértené.

A kötet ugyanis arra vállalkozik, hogy kilépjen az utóbbi évek unalmas, áporodott szagú, ötletlen és önmaguk ismétlődésébe forduló negatív kánonjaiból, és **azt bizonyítja, hogy politikafilozófiai szemszögből is lehet és érdemes is foglalkozni Orbán Viktorral, illetve politikájával, sőt az általa formált korszakkal.** A szerző a hátsó borító felirata szerint érteni és értetni akarja, „hogyan lett egy 25 éves, tehetséges, érzékeny fiatalemberből megkerülhetetlen, közösségének stabil jövőt biztosító politikus”. Mindezt az *Orbán-csapat* tagjaként, belülről írta meg, olyan háttérinformációkkal, amely ebben a formában összefoglalva – szó szerint idézve a miniszterelnök gondolatait – sehol máshol nem olvashatók, miközben mindvégig közérthetően, szellemesen és fekete-fehéren mutatja be a miniszterelnök politikáját. Közben számba veszi Orbán Viktor politikai tevékenységének összetevőit és magyarázattal szolgál az eddigi sikereire, melyre a nyugati világban a többség megvetően, de legalábbis gyanakvással tekint. „A kétharmadban kifejeződő egységet elítélik, ahelyett, hogy tisztelnék” – mondta a miniszterelnök az egyik, menetrend szerinti brüsszeli meghallgatáson, ahol a Csubakka-védelmet használó „vádoló és bíró ugyanaz”. A szerző szerencsére nem követi el azt a hibát, hogy saját magát pozicionálja és helyezi előtérbe, hanem mindvégig megmarad kötete tárgyánál, így a legújabb GFG-könyv egyértelműen „a hazai jobboldali szellemi közeg konstituáló tényezőjeként” (Békés Márton) jelöli ki szerzője helyét.

G. Fodor könyve egy olyan emberről szól, aki elkezdte és befejezte a rendszerváltoztatást. Egy olyan emberről szól, akit az elmúlt tizenegy évben mutatott politikai teljesítménye joggal helyezte fel nemcsak a régió, de a világ politikai térképére is, ezáltal megkerülhetetlen személyiséggé téve őt. A megkövesedett, imamalomként ismételt szabályokat (úgy mint liberális demokrácia, birodalmi gondolat és még sorolhatnánk) felrúgva újjászületést (= szakítani a sodródással) hozott a nemzet (= a legerősebb és leghatékonyabb cselekvő közösség) számára, mely nem egy egyszerű korszakváltást, hanem egy korszakdöntést eredményezett (itt és a továbbiakban is, a zárójelbe tett magyarázatok a szerző igen eredeti, könyvben közölt politikai szótárának termékei).

Az Orbán-szabály a korszakdöntés és a korszakalapítás könyve. Amint a szerző a kötet felépítéséről írja: „Míg az első rész a változtatásról szól: az alapításról, az új politikai rend bevezetéséről, arról, hogy a régi, érvényüket veszített szabályok helyébe új szabályok lépnek; addig a könyv második fele a megőrzésről és a megvédésről szól, arról, hogy a *status quo* védelme is lehet lázadás – mert a szétesett világban ugyanazt képviselni, az is forradalom.” Korszakdöntésről beszélünk tehát egyfelől, hiszen a régi válaszok már nem kínáltak megoldást a jelentkező kihívásokra (2008: pénzügyi válság, 2015: migrációs válság, 2020: koronavírus-járvány), a miniszterelnök pedig „azzal az elhatározással vette át a kormányrudat, hogy lezárja a régít”. Másfelől viszont felépítsen egy új modellt, egy új korszakot egy olyan környezetben, ahol mindenki – Közép-Európában, a kontinens egészén és szerte a nyugati világban, sőt globálisan is – modellkeresésben van. A miniszterelnök pedig képes volt felismerni, hogy Magyarország viszonylag kis országgént hogyan tudja a leoptimalisabban kihasználni a rendelkezésére álló mozgásteret, ezzel egyúttal szembe is helyezkedve a domináns birodalomépítési kísérletekkel.

A könyvet olvasva kibontakoznak előttünk a rendszerváltoztatás harminc évének már-már felét domináló Orbán Viktor gondolkodási logikájának törvényszerűségei (ezek az ún. Orbán-szabályok), amelyek „a politikai tudás foglalatjaiként” szolgálnak. Ezek az új szabályok kilógnak a sorból, felfordulást okoznak a régi rend számára, ezért eretnek (= aki nevének nevezi a dolgokat)

G. Fodor Gábor:
Az Orbán-szabály

gondolatnak minősülnek. A legnagyobb fenyegetést pedig pont az okozza, hogy a régivel szemben végső soron igaza lesz. Ebből a logikából nézve válik világossá, miért okozott akkora felháborodást a nyugati világban Orbán Viktor 2014-es tusnádfürdői (= metafizikai tér, az eretnek gondolatok helye; évenkénti szentségtörés) beszéde az illiberális demokráciáról (= inzultus a nyugati demokrácia főáramával szemben), mely két szóba sűrítve kérdőjelezte meg mindazt, amit addig mindenki szentnek és sérthetetlennek hitt.

Az *Orbán-szabály* egyik nagy előnye, hogy nem ragad meg a napi politikai csatározásoknál vagy a kronologikus felépítésnél, hanem – ezektől elrugaszkodva – mutatja be Orbán Viktort, akinek politikája tudatos, precíziós stratégiai gépezetként működik. Ez a politika nemcsak a döntések közvetlen következményeit, hanem az azt követő és az azt követő lépéseket is felméri. A világ leghíresebb magyarjának észjárásával lép fel a politikai küzdőtérre: „Őcsi bácsi legalább két fejjel tudott gondolkodni, és legalább két fejjel, két fejen keresztül értette meg azonnal, hogy mi történik, a saját nézőpontjából meg az ellenfél nézőpontjából is. Azért tudott választani olyan megoldásokat, amelyeket választott”, mondta egy ízben a miniszterelnök. Ez a mentalitás pedig alapjaiban változtatta meg az országot. A könyvből kitűnik, hogy a magyar kormányfő ereje abban is rejlik, hogy képes felismerni azokat a nemzetstratégiai célokat (kettős állampolgárság = egy közjogi kötelék, amely arra szolgál, hogy összedolgozzanak a különböző államok területén élő magyarok), amelyek mentén csapatot tud maga köré gyűjteni. A kötetből az is tisztán kirajzolódik, hogy a célok meghatározásában és abban, ahogy az emberek nyelvén beszél, nincs párja Orbán Viktornak. Ez is a korszakdöntés része, hiszen az új szabályokat hozó politikusnak a szavakat kell először megmunkálnia ahhoz, hogy a régít érvénytelenítse. Ez azonban csak akkor lehet sikeres, ha következetes.

A kötetet elolvasva többet érthetünk meg a körülöttünk folyamatosan változó, mozgásban lévő világról, abban való helyünkről és szerepünkről, egyúttal magyarságunkról, valamint abból is, hogy mit miért tesz Orbán Viktor; akinek feladata egyértelmű: „hazánkat a győztesek oldalára állítani” (Schmidt Mária), mégpedig az új világrendet kereső 21. században.

FEKETE RAJMUND

MAGYARORSZÁG 2020. 50 TANULMÁNY AZ ELMÚLT 10 ÉVRŐL (2021)

Grandiózus kiadvány jelent meg *Magyarország 2020. 50 tanulmány az elmúlt 10 évről* címmel a Mathias Corvinus Collegium kiadásában idén tavasszal Mernyei Ákos, az NKE egyetemi tanársegédje, a Miniszterelnökség miniszteri biztosa és Orbán Balázs, a Miniszterelnökség miniszterhelyettese, stratégiai államtitkára szerkesztésében. A kötetben 1067 oldalon (!) keresztül sorakozik a megannyi kiváló professzor, kutató, politikus, közgazdász, eszmetörténész és publicista írása, melyekről egyesével is ragyogó rezümét lehetne írni, nem-hogy az összesről együtt.

Az ajánlót egyenesen Orbán Viktor miniszterelnök írta, mint fogalmaz: „2010 óta [...] megtaláltuk a módját, hogy az utunkba került és tolt kövekből még annak ellenére is lépcsőt építsünk magunknak, hogy az utóbbi időben Európa életét az egyik válságból a másikba bucskázás jellemezte”. A szerkesztők előszava szerint „világnézeti meggyőződéstől függetlenül vitathatatlan [...], hogy 2010-ben Magyarország mind elvi-ideológiai alapjait, mind gyakorlati megközelítéseit tekintve gyökeres fordulatot vett”. Bár minden korszak szeret magára csúcspontként tekinteni, a saját korszak értékelése akkor is szükséges, ha ez nincsen feltétlenül így – ebben segít a könyv, melyet a szerkesztők és a hozzájárulók letettek az asztalra. Itt pusztán néhány, ezen sorok írója által különösen izgalmasnak vagy gondolatébresztőnek tartott esszét mutatunk be, a legkevésbé sem törekedve a teljesség igényére, továbbá szigorúan tartva a szerzőnévi betűrendet, amely a kötet tartalomjegyzékét is szervezi.

Békés Márton történész (Terror Háza Múzeum, XXI. Század Intézet) a konzervatív zöldpolitikáról írt a kötetbe. Mint érvel, a jobboldali gondolkodást

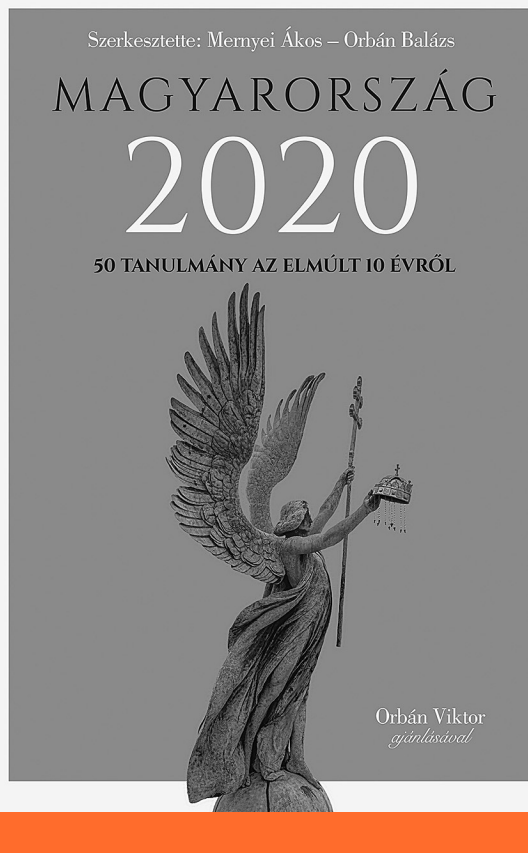
mindig is az embert megelőző, készen kapott természeti rend ismerete jellemezte, míg a baloldal racionalista, tudományos alapú, progresszív politikai programot képvisel. Ilyen értelemben a jobboldal mindig is természetvédő volt, és most is az. Böszörményi-Nagy Gergely (Brain Bar, MOME) és Oláh Dániel (Makronóm) a magyar innovációs politikát értékelték: a szerzők szerint az Orbán-kormányok 2010 óta tudatosan vállalják a neoliberais konvenciókat meghaladó fejlesztői szerepet, miközben igyekeznek az innovációt ideologikus tárgy helyett pragmatikus folyamattá tenni. Dezső Tamás asszirológus, a Migrációkutató Intézet igazgatója a migrációs válság okairól és következményeiről írt. Mint írja, „mára világossá vált, hogy a migrációs válság csak egy tünet, még ha súlyos is. Sőt, az Iszlám Állam is csak egy tünet, még ha a legsúlyosabb is. Európa – különböző módszerekkel – megkísérli kezelni, enyhíteni ezeket a tüneteket, de sajnos a lázcsillapításig sem tud konszenzusosan eljutni, nemhogy magának a kiváltó oknak, a betegségnek kezeléséig”. A szerző a „miért jönnek” kérdésre főleg a népességrobbanás friss adataival válaszol.

Fazekas Sándor volt földművelésügyi miniszter a magyar vidék talpra állításának 2010 utáni történetét írja le. Mint Orbán Viktor 2011-ben fogalmazott, „Magyarország vidéki és agrárország”, s ennek mentén alkotta meg a kormány az erre vonatkozó stratégiai állásfoglalásait. Kerekes György és Uri Dénes Mihály a konzervatív zöldpolitika felé vezető útról írtak, kapcsolódva Békés fent idézett esszéjéhez. A szerzőpáros szerint **a magyar jobboldal lehetőséget kapott, hogy új konszenzust teremtsen**, nevezetesen egyik oldalról a nemzeti öntudat és a hagyomány hangsúlyozásával, másik oldalról pedig „a környezeti szempontok lehető legteljesebb figyelembevételével”. Láncki András filozófus (a BCE rektora) a rendszerváltás hibáinak helyrehozásáról írt, végigvéve a nagy dimenzió megállapítását, a modernség mint progresszió kérdését, a relativizmus korát, a politikai közösség kérdését, a privatizációt és a komolyan vett rendszerváltást.

L. Simon László országgyűlési képviselő, kultúrpolitikus az intézményes kultúrpolitika kérdését vette górcső alá 2010 és 2020 között. L. Simon a Fidesz 2009-es kultúrprogramjából indul ki, és visszatekintve megnézi, mi valósult meg belőle.

Máthé Áron történész, a Nemzeti Emlékezet Bizottságának elnökhelyettese a magyar emlékezetpolitikát veszi szemügyre a 21. század elején. Mint mondja, az emlékezetpolitika alapját az a kérdés képezi, hogy milyen történetet írunk mi, magyarok, kinek a meséjét meséljük, milyen történeteink vannak, mit találunk hangsúlyosabbnak a történelmünkben. Ezen szempontok alapján mutatja be a magyar emlékezetpolitikát. Matolcsy György, a Magyar Nemzeti Bank elnöke a sikeres magyar felzárkózás képletét írja le. Szerinte Magyarország legalább száz éve, főleg Trianon óta küzd azért, hogy gazdaságilag is utolérje Európa „szerencsésebb” országait. Matolcsy szerint eddig ezt azért nem sikerült elérni, mert nem figyeltek egyszerre az egyensúlyra és a növekedésre, illetve az állam és a piac közötti egyensúlyra.

Pokol Béla jogász, szociológus–politológus és aktív alkotmánybíró az Európai Bíróság szerepét mutatja be a jurisztokrácia szolgálatában. Mint írja, „az Európai Unió olyan belső hatalmi szerkezetet épített fel, amely még a formális szabályozás szintjén is szinte korlátozhatatlan hatalmat összpontosított az Unió főbíróságánál”. Schmidt Mária, Széchenyi-díjas történész, kormánybiztos, a Terror Háza Múzeum főigazgatója az új évszázad új feladatairól írt, mondván, „az elmúlt három évtizedben a magyar választók a nemzeti és a globalista

Magyarország 2020

politikai erőket is kipróbálták.” Megállapítása szerint az utolsó periódus, vagyis **a 2010-es évek „Orbán Viktor évei voltak Magyarországon”**. Ez alatt az évtized alatt „Orbán visszaadta a magyarok önbecsülését”, hiszen „bebizonyította számukra, hogy irigylésre méltó teljesítményre képesek”. Schmidt szerint „bár most minden mozgásban van és bizonytalanná vált”, mi mégis győztesként léphetünk át a 21. századba, hiszen szabadok és függetlenek vagyunk.

Szalai Zoltán, a kötetet kiadó MCC főigazgatója a magyar oktatáspolitikai 2010-es évtizedben elért eredményeit írta le. Szalai szerint a rendszerváltást követő két évtizedet a kudarcos oktatási elképzelések uralták, ezért a közoktatás minőségének javítása érdekében az államnak a porondra kellett lépnie. Sikerként értékeli, hogy egyre jobb a magyar felsőoktatási intézmények nemzetközi elismertsége, a tehetséggondozás támogatása pedig kiegészíti és tovább erősíti az oktatási rendszert. A közeljövő megkerülhetetlen témájaként a digitalizációt nevezi meg. Szánthó Miklós, az Alapjogokért Központ vezetője és a KESMA kuratóriumi elnöke az illegális migráció gátjának nevezi Magyarországot a magyar bevándorlás- és menekültpolitika hazai és európai viszonylatairól szóló írásában. Írásában felvázolja a bevándorlás ideológiai hátterét, a jogi aspektusokat és a folyamatos támadás alatt tett magyar intézkedéseket.

Nincs értelme szédíteni az olvasót: ez a kötet nem könnyű, hétvégi olvasmány. Ezek a tanulmányok kötelező olvasmányok mindenki számára, aki meg akarja érteni a Nemzeti Együttműködés Rendszerének, illetve a mögötte álló politikai és szellemi háttérnek a gondolkodását. Igényes, alapos és gondolatébresztő tanulmányok sorakoznak a kiadványban, melyben a társadalomtudományoktól a gazdaság- és jogtudományok művelőig mindenki megtalálhatja a számára érdekfeszítő eszmefuttatásokat. Csak Orbán Viktor sorait idézhetjük a kötet ajánlójából: „Mindezek fényében örömmel ajánlom figyelmébe ezt a kötetet minden kedves olvasónak!”

VESZPRÉMY LÁSZLÓ BERNÁT

MAGYARORSZÁG 2021. TÁRSADALOM, GAZDASÁG ÉS POLITIKA NAPJAINKBAN (2021)

Ne pazarold el a lehetőséget, amit egy jó kis válság a kezdedbe ad – tartotta állítólag Winston Churchill brit miniszterelnök. Nem is lehetne időszerűbb ez a mondané, ugyanis a globális koronavírus-járvány után a világ minden országa azon dolgozik, hogy a súlyos egészségügyi, gazdasági, társadalmi és politikai krízissel teli időszakból a lehető leggyorsabban – akár előnyére fordítva a hátrányokat – ki tudjon jönni. Magyarország politikai és gazdasági stabilitása az elmúlt bő egy évtizedben pártját ritkította Európában, így a mostani válságból jó eséllyel megerősödve tud majd kikerülni. De fontos kérdés, hogy vajon lesz-e elég ideje a nemzeti oldalnak ennek megmutatására a 2022-es parlamenti választásig? Milyen szempontok alapján tudjuk eldönteni, hogy milyen állapotban van valójában Magyarország? A Századvég 2021 elején megjelent, *Magyarország 2021* című hiánypótló tanulmánykötete jó mankót biztosít számunkra ezeknek a kérdéseknek az eldöntésében, és világos igazodási pontokat nyújt számunkra az egyre inkább erősödő kampányzajban.

A világháborúkkal, forradalommal, megszállásokkal és több évtizedes kommunista elnyomással tarkított 20. századot követően a 21. század is rengeteg kihívást tartogat Magyarország számára: csak az elmúlt húsz évben három komoly globális válsággal is meg kellett küzdenünk. 2008-ban legyengült állapotban érte hazánkat a gazdasági világválság, 2015-ben a nemzetközi fősodratú médiával és politikai elittel szemben kellett megküzdenünk a tömeges migrációs krízissel, majd 2020–21-ben egy sokáig ismeretlen kórral, a koronavírussal kellett felvennünk a harcot. Ezek a válságok már önmagukban is összedönthetnek egy-egy országot, de így egymás után rég nem látott kihívást jelentettek. A 2008-as gazdasági világválság majdnem össze is roppantotta Magyarországot, a 2010-es kormányváltást követő első két évben a nemzeti oldalnak azon kellett dolgoznia, hogy ez ne következzen be – ez sikerült is, s míg például Görögország az EU és az IMF diktálta csomagok terheit még sokáig fogja nyögni, addig

Magyarország az elmúlt tíz évben egyre szélesebb gazdasági mozgásteret tudott kivívni magának. Ehhez a sikerhez szükség volt a válságokkal teli időszakokban talán az egyik legnagyobb értéknek számító politikai stabilitásra, aminek köszönhetően Magyarország 2015-ben sikerrel szállt szembe az illegális bevándorlással is, 2021-ben pedig Európa egyik legsikeresebb oltási programját hajtotta végre.

Végeletekig szétszakított ország, mélyszegénységbe taszított milliók, elhibázott gazdaságpolitika, több százezer munkanélküli és tönkretett vállalkozás, ellopott uniós források, tájékozatlan és megtévesztett választók – hányszor hallhattunk már ilyen és ehhez hasonló, tényekkel alá nem támasztott szövegeket az ellenzéki oldalról! A választási kampányhoz közeledve egyre nagyobb a zaj a közéletben, ami miatt a sokszor evidensnek tűnő tényeket is megkérdőjelezzük az ellenzéki oldalon. A *Magyarország 2021* egyebek mellett abban segít bennünket, hogy ebben a kampányzajban ne vesszünk el, a valóság talaján állva tudjunk majd döntést hozni 2022-ben. Ráadásul amellett, hogy összegyűjti a legfrissebb mutatószámokat, kontextusba is helyezi, valamint értelmezi őket, és nem (csak) rövid, hanem **hosszú távú összefüggések mentén vizsgálja a legfontosabb kérdéseket.**

A tanulmánykötet ennek megfelelően három területet ölel fel: gazdaság, társadalom és politika. Ezek a területek értelemszerűen kéz a kézben járnak, hiszen egy modern, demokratikus országban sikeres gazdaságpolitika nélkül nincsen stabil társadalom és stabil politika sem. Így mindennek az origója a mostani helyzetben az, hogy mennyire volt és mennyire lesz sikeres a kormány gazdasági válságkezelése, tényleg tud-e Magyarország a kanyarban előzni? Azt még balliberális közgazdászok is elismerik, hogy az elmúlt tíz évben stabil alapokat teremtett a nemzeti kormány, sőt a korábban nagy kritikusként számító IMF is negyedévről negyedévre méltatja jelentéseiben a magyar gazdaságpolitikát, így nem meglepő, hogy Magyarország a 2008-as válsággal ellentétben most nem szorult külső segítségre. Az elmúlt években átalakuló gazdaság- és adószervezet, a foglalkoztatottság növekedése, a beruházási aktivitás fokozódása, illetve a korábbi kockázati tényezők (magas lakossági és vállalati eladósodás, devizahitelezés) kiküszöbölése nyomán kialakult magyar gazdasági modell a koronavírus-járvány során éles helyzetben is megmutatta, hogy *válságálló*nak számít. Minden várakozás szerint hazánk gazdasága Európában az elsők között tud majd kilábalni a krízishelyzetből. Ugyancsak fontos elemei ennek a magyar gazdasági modellnek a kiadvány által szintén taglalt energiapolitika és oktatáspolitikai, mely területeken ugyancsak fontos lépések történtek az utóbbi időszakban.

A gazdaságpolitikai döntések hatásai szinte azonnal érződnek társadalmi szinten, így kiemelten fontos annak alapos felmérése, hogy az emberek hétköznapijaiban hogyan csapódnak le mindezek, illetve érzékeljük-e egyáltalán a mindennapok során a változásokat. A Századvég Magyarország legnagyobb agytrösztjeként részletes nemzetközi közvélemény-kutatási adatok birtokában van, amelyek alapján könnyen monitorozni tudja a társadalmi és politikai folyamatokat.

A kiadvány legérdekesebb része talán az, amelyben a magyar társadalom életvitelcsoportok szerinti rétegződését vizsgálják, illetve azt, hogy mi osztja meg a magyarokat, milyen politikai törésvonalak jellemzik Magyarországot. A trendekből világosan látszik, hogy nemcsak a politika, hanem a társadalom szintjén is kialakult a globalisták és nemzetiek küzdelme, amelyben a Fidesz–KDNP politikai közössége képviseli a nemzeti függetlenségen alapuló és a magyar megoldásokat támogató politikát.

Magyarország 2021

Ugyancsak jól látszik a tanulmánykötet által elének tárt adatokból, hogy a kormánypártok bázisát a családok jelentik, hiszen azokban a választókerületben erősek, ahol a család és a családi értékek szerepe alapvető. **Az elmúlt egy évtized társadalompolitikájának pozitív hatásai érezhetővé váltak a hétköznapok szintjén is, aminek a politikai preferenciákra is hatása van.** Ennek eredményeként a Fidesz–KDNP szavazóbázisa stabil, és jól látható, hogy kikre számíthat a választások során, így csak a mobilizációs képesség az, ami döntő lehet a 2022-es választáson. Az ellenzéki oldalon ezzel szemben egymástól homlokegyenest különböző pártok egy hatalomtechnikai konstrukciót hoztak létre, amivel különböző választói csoportokat igyekeznek egybeterelni. Ennek keretében azt mondják ugyan, hogy félreteszik az ellentéteiket, de a szavazóik részéről valószínűleg meg fog jelenni az igény egy programra is, nem lesz elég csupán annyit mondani, hogy le kell váltani a kormányt.

A 2022-es parlamenti választáshoz közeledve a legfontosabb kérdés az, hogy sikerül-e visszakapnunk a járvány előtti életünket. Az elmúlt hónapok tapasztalatai alapján erre minden esélyünk megvan, sőt 2022-re már olyan állapotban lesz a magyar gazdaság, mint a válság előtti évben. Az, hogy ennek politikai szempontból is van hatása, jól jelzik az elmúlt hónapok közvélemény-kutatásai: a kormányoldal erősödött, a baloldal pedig gyengült. Az írás elején idézett Churchill példája azonban figyelmeztető jel: nem elég megnyerni a háborút, az azt követő választáson is győzni kell! A válság legyőzése után tehát nagyjából fél éve lesz a nemzeti oldalnak arra, hogy ezt a célt elérje, amelyben az emberek hétköznapi tapasztalása és a hagyományos kommunikációs csatornák mellett hatalmas szerepe lesz az online felületeknek, a közösségi médiának. Mivel – ahogyan az a kiadványban is áll – a közösségi médiavilág erodálja a szólásszabadságot, a jobboldalnak ezen a téren is fel kell tudni vennie a versenyt, amely téren az utóbbi időkben komoly előrelépés tapasztalható.

DEÁK DÁNIEL

ÖSSZETARTOZUNK. MAGYARORSZÁG 2010–2020 (2020)

A *Magyar Demokrata* című hetilap közössége, Bencsik András főszerkesztő vezetésével, könyvet készített a 2010-ben kezdődött konzervatív kormányzás eredményeiről. A kötet a kifejező, *Összetartozunk. Magyarország 2010–2020* címet és *A felemelkedés krónikája* alcímet kapta az alkotóktól. Tucatnyi, terjedelmes fejezet alkotja a kötetet, ezek aztán további, kisebb fejezetekre bomlanak. Az élet majd’ minden területét görcső alá vették a szerkesztők és a szerzők: a történelmi folyamatosság visszaállításától kezdve a gazdaságon, sporton, hadseregen, kultúrán, családon, tudományon, oktatáson át a választásokig, a migrációig és a járvány elleni védekezésig. Lehetetlen felsorolni. Most csak egy cseppnyi ízelítőt adhatunk a műből.

Tízévnnyi konzervatív kormányzás fontos és pozitív lépései, történései jelennek meg a lapokon, gazdag fotóanyaggal és szemléletes grafikonokkal illusztrálva. Rend uralja, és átláthatóság jellemzi a kötetet, amely végül is egyetlen magvas gondolatot és tiszta logikai fonalat követ: *működik az ország.* Igen, 2010-ben indult el ez a folyamat, a társadalom tevékeny többségének és egy szintén tevékeny kormánykoalíciónak a szövetségében. Sokat elárul erről a szövetségről, hogy a Fidesz–KDNP-pártszövetség egymás után három választáson is kétharmados győzelmet aratott.

A könyv nem költ hőseposzokat, csak tényeket közöl, persze a tisztelet és az elismerés hangján. Az oldalpárok bal szélén végigfut a 2010 óta született döntések és lezajlott események pontokba szedett kronológiája. Mutatva a Fidesz–KDNP-kormányok és a társadalom konzervatív többségének aktivitását. Erénye a kötetnek, hogy az olvasó a témák konkrét elemzésén túl sokféle – történelmi, gazdasági, földrajzi és egyéb járulékos – ismerethez jut. Ilyen például a könyv nagy, felvezető fejezetében az alkotmányozás kérdése, ahol az Alaptörvény megalkotásának konkrét eseményein túl szó esik például a magyarság 9. századi, Pusztaszeren tartott országgyűléséről mint korán kifejlett államiságunk

bizonyítékáról. Amikor korabeli törvényeinkről, törvényalkotásunkról beszél a kötet, egy jog iránt rendkívül érzékeny és a jog terén felkészült nemzet áll előttünk, ami korántsem volt általános jelenség a 15–16. századi Európában.

Érdeemes kiragadni a tárgyalta témák sorából a visegrádi szövetség ügyét. A könyvből kitűnik, hogy ennek új formájában kezdeményező és meghatározó szerepet visz Magyarország. Ez azért fontos, mert sok helyütt találkozni a kötetben azzal az ideköthető gondolattal, hogy ez a nép és konzervatív kormányai nem fogadták meg a szocialista Kovács László tanácsát, és merészelték nem „kicsinek lenni”. Sőt, tényezővé váltak, és a V4 által, illetve azzal együtt, még inkább azok lesznek. Különösen azon a terepen, amelyet a könyv a *Víziók küzdelme* című alfejezetben taglal. Ugyanis jövőképek csatája zajlik Európában, de az egész világon is. Górcső alá veszi a kötet azt a nemzeteken alapuló, vallási, kulturális hagyományokban gyökerező világméretű képet, amelyet az unióban elsőként az Orbán-kormány vitt ki a politikai színtérre a mindehhez kötődő fontos és sokak szemében sokkolóan újszerű gazdasági stratégiájával együtt. Ahogy a könyvből is kiderül, ennek keretében vásárolta vissza az ország a közműhálózatát a külföldi befektetőktől. A kormány, úgymond, hazahozta a Magyar Nemzeti Bankot is, amely addig a nagy nemzetközi pénzügyi rendszer részeként és irányítása alatt működött, anélkül, hogy segítette, pontosabban segíthette volna a magyar gazdaságot. Az MNB visszavétele nemcsak markáns gazdasági/pénzügyi lépés volt, hanem kemény politikai üzenet a globalista hatalmi központok felé. Összességében az átalakítások, az önálló gazdasági stratégia, az úgynevezett *magyar út* ösvényeinek kitaposása oda vezetett a kötet szerint, hogy 2010 és 2017 között 40 százalékkal nőtt a hazai GDP. És az új, kialakuló keretek lehetővé tették a rezsicsökkentést, az adók jelentős mérséklését és a bérek emelését is, amely – a könyv részletezi is ezt a kérdést – az egészségügyben lett a leglátványosabb.

De hát lehet-e egyáltalán önmaga pőreségében vizsgálni a gazdaság fejlődését? A kötet ugyanis rámutat arra, hogy a gazdaság működése és a települések élete, fejlődése között fontos visszacsatolási kapcsolat keletkezett. A kormány ezért indította el előbb a Modern Városok Programot, majd pedig a szorosan ehhez kötődő Magyar Falu Programot is. Az első, meghatározó lépés az volt ebben a sorban, hogy a kabinet átvállalta az önkormányzatok adósságállományát, illetve kialakított egy új önkormányzati rendszert. Talán Debrecen, ahogy a könyv is jelzi, a legjobb példa arra, miként fonódik össze és hat egymásra a gazdaság és a települések fejlődése.

S ha már gazdaság, akkor jól érzékelhető, hogy a nagy, nemzetközi cégek érdeklődésének fókuszába került az ország. Több okból is. Az egyik a biztonsági kérdése. Tudni kell, és a kötet pontosan rögzíti is a bűnügyi adatok évtizedes alakulását, hogy 2010 és 2019 között több mint felére csökkent a regisztrált bűncselekmények száma (egészen pontosan 447 186-ról 165 648-ra). Tűnjék bármennyire is furcsának, de például a Debrecen iránt érdeklődő külföldi befektetők első kérdései között szerepelt a város közbiztonsága. A jelek szerint sokat számít az is, mert ez szintén biztonsági kérdés, hogy Magyarország önálló és határozott lépéseket tett az illegális migráció ellen, fizikai és jogi értelemben egyaránt. Vállalva a nyugati világ és a hazai balliberális politikai tömb minden kritikáját. Nem túlzás azt állítani, hogy **az elmúlt évtizedben Magyarország, élén kormányával, a kereszténység védőbástyájává vált**; igaz, már hozzászok-

Összetartozunk –
Magyarország 2010–2020

hatott ehhez a történelmi szerephez. A kötet itt említ egy megdöbbentő adatot: míg Nyugaton áruházzá, diszkóklubbá vagy mozivá és étteremmé alakítják a templomokat (már amiket nem bontanak le), addig a magyarok 2800 kegyhelyet renováltak és 120 új templomot építettek az elmúlt tíz évben, és minden lehetséges módon segítették a határainkon túl élő magyarság vallásos közösségeit.

A könyv talán legterjedelmesebb fejezete az, amely a nemzet egyesítésével foglalkozik. Sokféle megközelítésben tárja az olvasó elé azokat a törekvéseket és eredményeket, amelyekkel a mindenkori konzervatív kormány igyekszik ma is közel hozni az anyaországhoz a határainkon túli magyarokat. A távolság nem számít: még azok a nemzettársaink is megszólíttatnak, akik például már a tengerentúlon születtek és csak néhány szót ismernek a nyelvünkből. Nagy eredmény, hogy az ország megteremtette, majd meg is erősítette a kettős állampolgárság intézményét, amelyhez immár választói jog is társul. Továbbá, ami még nagyon fontos: mint említettük, a magyar kormány aktívan támogatja a határainkon túli, közvetlen szomszédságunkban élő magyar oktatási intézmények mellett a vallási közösségeket, sőt a magyar vállalkozókat, gazdálkodókat is. A Felvidéken például 1520 vállalkozó kapott támogatást az anyaországtól a Baross-terv keretében 2019-ben. Érdeemes az eredményeket összevetni azzal, hogy a 2002-es választások során hivatalba került MSZP–SZDSZ-kormány drasztikusan visszavágta azokat a kedvezményeket és jogosultságokat, amelyeket az úgynevezett magyarigazolvány biztosított a határainkon túl élő nemzettársainknak. Antall József szimbolikus megnyilatkozásából, abból, hogy ő 15 millió magyar miniszterelnökének tekintette magát, valóság lett – összetartozunk!

A gondoskodás szándéka és a jövőért érzett felelősség vezérelte és vezérli változatlanul a konzervatív kormány családpolitikáját is. A részletek ismertek, naponta kerülnek szóba a médiában s a családtámogatási rendszer folyamatosan bővül. Mindez a világ legfejlettebb országaiban is felkeltette az érdeklődést, sőt elismerést váltott ki. Nyilván nemcsak a konkrét támogatásoknak köszönhető, de persze nagyrészt azoknak is, hogy a könyv míg egyik statisztikai ábrája szerint 2010-ben 35 520 gyerek született Magyarországon, addig 2019-ben már 65 268. Mindezzel az úgynevezett hazai termékenységi ráta is a 2010-ben mért 1,25-ös értékről mára 1,55-re emelkedett.

Az önállóság, a határozottság sok minden mellett nemcsak a családpolitikában vagy az illegális migráció kezelésében jelent meg, hanem az ország járvány elleni védekezésében is. Ennek legfőbb eleme a különutas vakcinabeszerezés volt. A könyv áttekinti a „Covid-csata” hazai történetét. Van egy fejezet a könyvben, amely a *Helyünk a világban* címet viseli. A magyarok már közvetlenül 2010 után visszakerültek a térképre, de talán ez a beszerzés tette végképp méltó helyére az országot. Több korábbi bírálója is megsüvegeeli.

SINKOVICS FERENC